

af disse Punkter, og, forsaavidt de endog maa ske ifølge deres Overbeviisning om Sagens Vigtighed og en saadan Lovgivnings Retfærdighed i det Hele under andre Omstændigheder kunde overvinde disse Betænkeligheder, antage de dog, at der steds baade af Andre og fra Regjeringens Side vil blive lagt saadan Vægt herpaa, at man, ved fremdeles at trænge frem ad denne Bet., ikke fremmer Sagen, men kun skærper og styrker Modstanden mod den, og at man derfor, hvis man vil arbejde for, at en Fæsteafsløsningslov kan komme istand, maa bygge den paa Grundsatninger og Former, der kunne erkendes for lempeligere. De nævnte sex Medlemmer troe, at et saadant billigere og lempeligere Grundlag for en Lov vil kunne findes, naar man gjenoptager og i enkelte Punkter modificerer og nærmere bearbejder de Forslag til en Fæsteafsløsningslov, der tidligere ere fremkomne; men selv om de iøvrigt havde anseet sig for kaldte og dygtige til paa dette Grundlag at udarbejde et nyt fuldstændigt Lovudkast, vilde de dog baade i sig selv have fundet det lidet henstigtsmæssigt at fremkomme med et saadant i en Sag af denne Natur ved anden Behandling meget langt henne i Rigsdagessektionen og mod dens Slutning, og desuden have ladet sig afholde herfra ved Hensynet til den overveiende Usikkerhed af, at det endelige Forslag til Sagens Ordning udgaar fra Regjeringen, udarbejdet med de alsidige Hensyn, som denne uden at svække Hovedformaalet kan ønske at tage og finde Midler til at tilfredsstille. De forenede sig altsaa foreløbig om at tilraade Landstthinget Vedtagelsen af en Dagsorden, i hvis Motivering alene optoges det, som ganske i Almindelighed og uden at udelukke forskellige Veie i det Enkelte, betegne, hvad der efter deres Mening ved et nyt Udcast til en Fæsteafsløsningslov maatte danne de faste Udgangspunkter, nemlig Dphævelse inden for lang Frist af den paa Bøndergaardene hvilende Fæstetvang, Dpretholdelse af de nu bestaaende Fæstecontracter, og endelig Tilveiebringelse af Mulighed for Staten til at yde Efterladte (Livsarvinger) af Fæstere, naar Gaarden

ikke tilfaldt nogen af dem, nogen Erstatning for den tabte Udsigt og Hjælp til at finde en ny Stilling, i bestemt Forhold til den ved Salg udfundne Værdi af den for Fæstetvungen befriede Gaard. Ved Vedtagelsen af en saadan Dagsorden vilde Landstthinget ikke komme i nogen Strid med, hvad det tidligere i dette Anliggende har udtalt. Da det imidlertid viste sig, at samtlige Medlemmer af Udvalget erkendte, at, foruden de Mangler, der ligge i Fæstevæsenet selv, den Stilling, hvori det ved de nu i en Række Aar derom førte Forhandlinger er bragt, medfører tiltagende Ulemper, navnlig ved den store Ulighed og Usikkerhed i Opfatningen af dets Fremtid og ved det aldeles forandrede Forhold imellem Indfæstning og aarlige Afgifter, og af denne Grund fandt Regjeringens positive Medvirkning ad Lovgivningens Bet. til Sagens Ordning ønskelig, og at de derfor alle (Lovforslagets Indbringer dog kun subsidiært) vilde slutte sig til Forslaget om en Dagsorden, der i noget almindeligere Udtryk, men dog indstændigen, anbefalede Sagen til Regjeringens Omhu, troede de sex Medlemmer, der først havde paa tænkt en bestemt Formulering, saameget mere at kunne og burde gaae ind paa en saadan Affattelse, som de deels ønske at lade Regjeringen al Frihed til at udfinde de bedste Midler og Veie, ved hvilke Hovedformaalet kan naaes, deels fortroe sig til, at de Punkter, som de vilde have fremhævet, ved enhver alvorlig Bestræbelse fra Regjeringens Side for en endelig Løsning ville gjøre sig gjældende.

Udvalgets 8 Medlemmer indstille altsaa, med subsidiær Tilslutning af det niende Medlem, til Landstthinget, at vedtage følgende Dagsorden:

„I det Landstthinget ikke blot anseer det i Almindelighed for særdeles ønskeligt og vigtigt, at det nuværende Fæstevæsen ophører, men antager, at denne Indretnings Ulemper vore i en betænkelig Grad ved, at Forholdet efter de i flere Aar derom førte Forhandlinger vedbliver at henstaae uafgjort, men idet Landstthinget